

o d v j e t n i k

DAMIR GRUIĆ

Bihaćka 2A, 21000 Split * mob.: 099 3527637 * tel.: 021 542-054 * e-mail: damir@odvjetnik-gruic.hr

TRGOVAČKI SUD U SPLITU

Sukoišanska 6
21 000 Split

za

VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Trg Nikole Zrinjskog 3
10 000 Zagreb

Split, 11. lipnja 2025.

Na poslovni broj: St – 366/2022

(Veza: Revd – 1109/2025)

Stečajni dužnik: **Linjska nacionalna plovdba d.d. u stečaju** iz Splita, Ulica 114.
brigade hrvatske vojske 10, OIB: **52389838135** zastupana po stečajnoj
upraviteljici Tea Gatterinig iz Varaždina, Šemovečkih žrtava 18, OIB:
20214370352

Razlučni vjerovnici:

1. Srđan Roje iz Splita, Radmilovića 62 OIB: 11443521557
 2. Miho Domaćin, U polju 5, 20 235 Orašac OIB: 29243417627
 3. Marko Dundić iz Splita, Frane Supila 8 OIB: 02446565980
 4. Ivan Boban iz Splita, Put Brodarice 5 OIB: 42480724096
 5. Hrvoje Dražić iz Splita, Stinica 41 OIB: 62297450486
 6. Ante Bralić iz Kaštel Lukšića, Sinokoše 14 OIB: 79456683104
- (dalje u tekstu svi zajedno kao razlučni vjerovnici)*, svi zastupani po punomoćniku
Damiru Gruiću, odvjetniku iz Splita, Bihaćka 2a, OIB: 26244852054

REVIZIJA

razlučnih vjerovnika, zastupanih po punomoćniku Damiru Gruiću, odvjetniku iz Splita
protiv dijela Rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ –
4699/2024-3 od 17. prosinca 2024. u dijelu u kojem je potvrđeno Rješenje Trgovačkog
suda u Splitu, poslovni broj St-366/2022-106 od 06. studenog 2024.

punomoć u spisu

Prilozi:

1. rješenje Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St-366/2022-106 od 06. studenog 2024.
 2. rješenje Visokog trgovačkog suda RH, poslovni broj PŽ-4699/2024-3 od 17. prosinca 2024.
 3. rješenje Vrhovnog suda RH, poslovni broj Revd-1109/2025 od 16.04.2025.
 4. presuda Vrhovnog suda RH, poslovni broj Rev-701/2014 od 04.11.2014.
 5. odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-5072/2013 od 09.01.2014.
 6. odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-1297/2006 od 05.03.2009.
 7. odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-488/2001 od 22.01.2004.
 8. odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske broj: U-III-1112/2001 od 19.02.2004.
 9. presuda Europskog suda za ljudska prava u predmetu Ljaskaj protiv Republike Hrvatske (Zahtjev br.58630/11, presuda od 20.12.2016
-

I. Rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ – 4699/2024-3 od 17. prosinca 2024. odbijena je kao neosnovana žalba razlučnih vjerovnika (Srđan Roje i dr.) i stečajnog dužnika podnesena protiv rješenja o dosudi Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St-366/2022-106 od 06. studenog 2024. (točka I. izreke drugostupanjskog rješenja) te je potvrđeno rješenje Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St – 366/2022-106 od 06. studenog 2024.

II. Rješenjem Vrhovnog suda Republike Hrvatske, poslovni broj Revd - 1109/2025 od 16. travnja 2025. dopušteno je razlučnim vjerovnicima (i stečajnom dužniku) podnošenje revizije protiv dijela rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-4699/2024-3 od 17. prosinca 2024. i to u dijelu u kojem je potvrđeno Rješenje Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St-366/2022-106 od 06. studenog 2024. u odnosu na slijedeće pravno pitanje:

„Da li je prodaja nekretnine (broda, zrakoplova) u stečajnom postupka na četvrtoj e-dražbi za beznačajan iznos u odnosu na utvrđenu vrijednost nekretnine (broda, zrakoplova), kao i u odnosu na isplaćeni iznos jamčevine, unatoč odredbi članka 247. stavka 6. Stečajnog zakona (NN broj 71/15, 104/17, 36/22 i 27/24, dalje u tekstu: SZ) prema kojoj se na četvrtoj dražbi nekretnina prodaje po početnoj cijeni od 1,00 euro, protivna svrsi i cilju stečajnog postupka iz članka 2. stavka 2. SZ-a te da li takva prodaja predstavlja povredu članka 3. stavka 3. ZPP-a, povredu prava na pravično suđenje, povredu načela razmjernosti te povredu prava vlasništva iz članka 16., članka 29. stavka 1. i članka 48. Ustava RH te članka 6. stavka 1. Europske konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda i članka 1. Protokola uz Europsku Konvenciju?

III. U bitnome, Rješenjem o dosudi Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St-366/2022-106 od 06. studenog 2024. koje je potvrđeno rješenjem Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-4699/2024-3 od 17. prosinca 2024. **brod utvrđene vrijednosti 1.085.000,00 EUR prodan je na četvrtoj e-dražbi za iznos od 5.001,00 EUR.**

Sudovi nižeg stupnja zauzeli su stav da, kada se prodaja imovine stečajnog dužnika vrši putem elektroničke javne dražbe, unatoč očitom nesrazmjeru između utvrđene vrijednosti predmetnog broda i najviše ponuđene cijene na dražbi, sud ne može donijeti drugačiju odluku osim dosuditi brod najpovoljnijem ponuditelju, jer je prodaja broda provedena sukladno odredbi članka 247. stavka 6. SZ-a, prema kojoj se na četvrtoj

dražbi nekretnina (brod, zrakoplov) može prodati po bilo kojoj cijeni koja je veća od propisane početne cijene (1,00 EUR) i neovisno o utvrđenoj vrijednosti nekretnine (broda, zrakoplova).

Ovakvo mehaničko tumačenje i nekritička primjena odredbe članka 247. stavka 6.SZ-a uz uvažavanje svih specifičnosti stečajnog postupka jednostavno nije prihvatljiva i to iz razloga koji će se iznijeti u nastavku ove revizije.

IV. Odredba članka 247. stavka 6. SZ-a po kojoj se nekretnina (brod, zrakoplov) na četvrtoj dražbi prodaje po početnoj cijeni od 1,00 EUR, odnosno bez ograničenja najniže cijene, ne isključuje obvezu suda da pazi na načelo razmjernosti, odnosno da prilikom prodaje nekretnine (broda, zrakoplova) na četvrtoj javnoj dražbi bez ograničenja najniže cijene u odnosu na utvrđenu vrijednost imovine koja je predmet prodaje, sud treba u svakom konkretnom slučaju voditi računa o svrsi provođenja stečajnog postupka, a to je namirenje tražbine vjerovnika.

Dosudom predmetnog broda najpovoljnijem ponuditelju za cijenu koja je daleko ispod utvrđene vrijednosti tog broda (dvjesto petnaest puta manje od procijenjene vrijednosti), u konkretnom slučaju nije ostvarena svrha stečajnog postupka propisana člankom 2. stavkom 2. SZ-a.

Vođenje stečajnog postupka koji na kraju ne dovodi do namirenja niti jednog vjerovnika (razlučnog, stečajnog), a niti do namirenja troškova stečajnog postupka koji su u direktnoj vezi sa predmetom unovčenja, protivno je svrsi zbog koje se vodi stečajni postupak, jer na kraju ovog postupka stečajni dužnik i dalje ostaje dužan svojim vjerovnicima, ali je u međuvremenu ostao i bez svoje imovine za beznačajan iznos.

Ne može svrha stečajnog postupka biti da se omogući trećim osobama da po beznačajnim iznosima kupe (steknu) imovinu stečajnog dužnika.

Stečajni postupak se provodi se radi skupnog namirenja vjerovnika stečajnog dužnika, unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstva vjerovnicima, a ne da se stečajnog dužnika liši njegove imovine pod svaku cijenu (da se ista rasproda).

Prema tome, prodajom imovine stečajnog dužnika u konkretnom slučaju za iznos od 5.001,00 EUR (dvjesto petnaest puta manje od njegove procijenjene vrijednosti) nije profitirao nitko osim kupca predmetnog broda pa takva prodaja ne udovoljava načelu razmjernosti iz članka 16. Ustava RH, kao ni svrsi i cilju stečajnog postupka iz članka 2. stavka 2. SZ-a.

V. Nadalje, dopuštanjem da se imovina stečajnog dužnika proda za beznačajan iznos (za 0,46 % njegove procijenjene vrijednosti) došlo je do povrede ustavnog prava na pravično suđenje koje je zajamčeno člankom 29. stavkom 1. Ustava RH, ali i odredbe članka 3. stavka 3. ZPP-a prema kojoj sud neće prihvatiti raspolaganja stranaka koja su u suprotnosti s prisilnim propisima i javnim moralom.

Naime, sadržaj odredbe članka 247. stavka 6. SZ-a sam po sebi ne može isključiti primjenu odredbe članka 3. ZPP-a kao općeg pravila koje važi za sva raspolaganja stranaka.

Prema tome, sve i kada se četvrta e-dražba provede u skladu s odredbom članka 247. stavka 6. SZ-a kojom je propisano da se nekretnina na toj dražbi može prodati bez ograničenja najniže cijene, **sud nije mogao predmetni brod prodati za beznačajan/minimalan iznos (za 0,46 % njegove procijenjene vrijednosti) jer takvo postupanje suda je u suprotnosti sa odredbom članka 3. stavka 3. ZPP-a** kojom je izričito propisano da stranke svojim pravima ne mogu raspolagati ukoliko su ista u suprotnosti sa pravila javnog morala.

Kupnja imovine stečajnog dužnika za preko 215 (slovima: dvjesto petnaest) puta manji iznos od onog utvrđenog suštinski je nemoralna, a takva nemoralna kupnja mora za posljedicu imati ništetnost ili u najmanju ruku oglašavanje takve prodaje nevažećom ili poništavanje elektroničke javne dražbe.

VI. Razlučni vjerovnici posebno žele ukazati na slijedeću činjenicu.

Po mišljenju podnositelja ove revizije, postoji **kako ustavnosudska praksa** tako i **praksa Vrhovnog suda Republike Hrvatske** (npr. presuda VSRH, poslovni broj Rev-701/2014 od 04.11.2014. i dr.) kao i **praksa Europskog suda za ljudska prava u predmetu Ljaskaj protiv Republike Hrvatske** (Zahtjev br.58630/11, presuda od 20.12.2016.), koja je primjenjiva u konkretnom slučaju i koja je **već dala potvrđan odgovor na pravno pitanje u odnosu na koje je dopuštena revizija** u ovom predmetu,

Točno je da se u tim predmetima radilo o dražbama koje su provedene u ovršnom postupku (sam stečaj je postupak generalne ovrhe nad imovinom stečajnog dužnika), ali u svim tim dražbama su nekretnine ovršenika (dužnika) prodane za beznačajan / minimalan iznos u odnosu na njihovu procijenjenu vrijednost.

Primjerice, u odluci **Ustavnog suda RH broj: U-III-1297/2006 od 5. ožujka 2009.** navodi se slijedeće:

„Prodaja nekretnine podnositelja, koja je usprkos procijenjenoj vrijednosti od 410.300,00 kuna na javnoj državi prodana za iznos od 10.000,00 kuna ne udovoljava načelu razmjernosti, kao ni svrsi i cilju ovršnog postupka.“

U odluci **Ustavnog suda RH broj: U-III-1112/2001 od 19. veljače 2004.** i odluci **Ustavnog suda RH broj: U-III-488/2001 od 22. siječnja 2004.**, isto tako se navodi:

„Osnovano podnositelj ističe da je, u konkretnom slučaju, povrijeđena i odredba članka 3. stavka 3. ZPP, prema kojoj sud neće prihvatiti raspolaganja stranaka koja su u suprotnosti s prisilnim propisima i pravilima javnog morala.“

Naime, unatoč tome što je odredbom članka 97. stavka 4. OZ propisano da se na trećoj dražbi nekretnina može prodati bez ograničenja najniže cijene, takvo propisivanje, samo po sebi, ne može isključiti primjenu odredbe članka 3. ZPP, kao općeg pravila koje važi za sva raspolaganja stranaka u parničnim postupcima.“

Razlučni vjerovnici nakon otvaranja stečaja nad dužnikom nisu više ovlašteni pokretati ovršne postupke protiv dužnika, a postupci ovrhe i osiguranja koji su u tijeku u vrijeme otvaranja stečajnog postupka, prekidaju se, bez obzira na to kada je ovršni postupak pokrenut.

Prekinute postupke ovrhe i osiguranja nastaviti će voditi sud koji vodi stečajni postupak primjenom pravila o unovčenju predmeta na kojima postoji razlučno pravo u stečajnom postupku.

Slijedom gore navedenog, **postojeća pravila** jasno propisuju da se imovina u vlasništvu stečajnog dužnika koja je opterećena razlučnim pravom unovčava pred sudom koji vodi stečajni postupak. Takva imovina se prodaje u stečajnom postupku uz odgovarajuću primjenu pravila ovršnog postupka o ovrsi na nekretnini.

Prema tome, **razlučni vjerovnici u konkretnom slučaju nisu imali nikakav izbor u pogledu vrste postupka u kojem će se unovčiti imovina stečajnog dužnika** radi podmirenja njihovih tražbina.

Ranije citirane odluke Ustavnog suda RH, Vrhovnog suda RH kao i presuda Europskog suda za ljudska prava u predmetu Ljaskaj protiv Republike Hrvatske, nedvojbeno potvrđuju da bi **u slučaju da je do prodaje predmetnog broda putem elektroničke javne dražbe došlo u okviru ovršnog postupka** za cijenu koja je dvjesto petnaest puta manje od njegove procijenjene vrijednosti (odnosno za 0,46 % njegove procijenjene vrijednosti), **Sud koji vodi ovršni postupak bi takvu prodaju broda oglasio nevažećom i poništio** jer je takva prodaja broda protivna kako javnom moralu tako i svrsi ovršnog postupka.

Dopustiti bilo kojoj stranci u stečajnom postupku mogućnost stjecanja imovine stečajnog dužnika za minimalan (beznačajan) iznos u odnosu na procijenjenu vrijednost te imovine, a da je istovremeno takvo raspolaganje stranke u ovršnom postupku nedopušteno, **značilo bi da postoji razlika u pogledu zaštite temeljnih ljudskih prava** zajamčenih Ustavom Republike Hrvatske i Europskom konvencijom za zaštitu ljudski prava i temeljnih sloboda, **ovisno o tome prodaje li se imovina dužnika u ovršnom ili stečajnom postupku.**

To je u suprotnosti sa načelo pravne sigurnosti (izvjesnosti) i s njim povezano načelo zaštite legitimnih očekivanja stranaka u postupcima u kojima se odlučuje o njihovim pravima i obvezama.

Vladavina prava, kao jedna od najviših vrednota ustavnog poretka Republike Hrvatske, između ostalog, sadrži obvezu sudova da, u slučajevima kada tumače i

primjenjuju propise, postupaju na način da ne povrjeđuju ljudska prava i temeljne slobode.

U pravnom poretku utemeljenom na vladavini prava zakoni moraju biti opći i jednaki za sve, a zakonske posljedice trebaju biti izvjesne za one na koje će se zakon primijeniti. Zakonske posljedice moraju biti primjerene legitimnim očekivanjima stranaka u svakom konkretnom slučaju u kojem se zakon na njih neposredno primjenjuje.

Prema odredbi članka 14. stavka 2. Ustava RH jamči se jednakost svih pred zakonom dok se člankom 29. stavkom 1. Ustava RH jamči pravo na pravično suđenje.

Navedena ustavna prava ne mogu se tijekom sudskog postupka ostvariti ukoliko stranke ovršnom i stečajnom postupku nemaju jednak postupovni i materijalnopравни položaj.

Ako se u konkretnom slučaju dopusti da se imovina stečajnog dužnika čija vrijednost je procijenjena na iznos od 1.085.000,00 EUR, sudskim putem proda za iznos od 5.001,00 EUR, zbog čega će tražbine privilegiranih razlučnih vjerovnika (kao i sve druge tražbine) ostati u cijelosti nenamirene, a uvažavajući stavove i pravna shvaćanja koja su izražena u ranije citiranim sudskim odlukama, to bi značilo da postoji nejednako postupanje prema vjerovnicima, ovisno o tome vodi li se prodaja imovine dužnika u stečajnom postupku ili u ovršnom postupku, a što je neprihvatljivo jer dovodi do povrede ustavnog prava na jednakost svih pred zakonom, prava na pravično suđenje i pristup sudu kao i do povrede konvencijskog prava iz odredbe članka 6. točka 1. Europske konvencije o zaštiti ljudskih prava i temeljnih sloboda.

VII. Nadalje, podnositelji revizije smatraju da je u konkretnom slučaju došlo do povrede njihovog prava vlasništva i to u vidu legitimnog očekivanja stjecanja prava vlasništva kao oblika imovine koje je zaštićeno kako Ustavom Republike Hrvatske (*„Narodne novine” broj 56/90., 135/97., 8/98., 113/00., 124/00., 28/01., 41/01., 55/01., 76/10., 85/10., 5/14., u daljnjem tekstu: Ustav RH*) tako i člankom 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (*„Narodne novine”, Međunarodni ugovori broj 18/97., 6/99., 14/02., 13/03., 9/05., 1/06. i 2/10., u daljnjem tekstu: Konvencija*).

Pravo vlasništva zajamčeno je člankom 48. stavkom 1. Ustava RH, dok je člankom 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju određeno da svaka fizička ili pravna osoba ima pravo na mirno uživanje svojeg vlasništva, te da se nitko ne smije lišiti svoga vlasništva, osim u javnom interesu, i to samo uz uvjete predviđene zakonom i općim načelima međunarodnog prava.

Iz sadržaja naprijed citirane odredbe vidljivo je da niti Konvencija, kao niti Protokol uz Konvenciju koji čini njezin sastavni dio ne definiraju što se smatra vlasništvo, već je taj pojam svoje određenje dobio kroz brojne odluke Europskog suda za ljudska prava pa tako objekt zaštite prema članku 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju mogu biti: ekonomski interesi vezani uz poslovanje tvrtke, intelektualno vlasništvo, potraživanja i dugovi, budući prihodi, legitimno očekivanje i sl.

Dakle, članak 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju pojam vlasništva definira na bitno drugačiji način od domaćeg zakonodavstva, pa tako u određenim okolnostima i „legitimno očekivanje“ stjecanja imovine također može uživati zaštitu članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju.

„Vlasništvo“ može biti „postojeće vlasništvo“ ili potraživanja koja su dovoljno utvrđena da se mogu smatrati „imovinom“.

Kada je vlasnički interes u naravi potraživanje, ono se može smatrati „imovinom“ kada je to potraživanje dovoljno utvrđeno da se može izvršiti, odnosno kada postoji barem „legitimno očekivanje“ da će isto biti ostvareno.

Da bi očekivanje bilo legitimno, ono se mora temeljiti na određenoj zakonskoj odredbi ili na drugom pravnom aktu, primjerice odluci nacionalnog suda.

U konkretnom slučaju, Trgovački sud u Splitu je u pojedinačnim parničnim postupcima koje su pokrenuli podnositelji ove revizije, utvrdio visinu njihovih novčanih tražbina te im dao za pravo da su iste osigurane pomorskim privilegijem na m/b „Bišovo“ kao i da će se iste namiriti iz iznosa ostvarenog sudskom prodajom tog broda, a koja sudska prodaja se u okviru stečajnog postupka trebala provesti pod kontrolom istog tog Trgovačkog suda u Splitu **(i koje sudske odluke su već dostavljene uz prijedlog za dopuštenje revizije u ovom predmetu).**

Razlučni vjerovnici (čije novčane tražbine su kao i način njihovog namirenja utvrđene pravomoćnim sudskim odlukama) imali su legitimno očekivanje da će se po tim sudskim odlukama zaista i postupiti, odnosno da će se njihove tražbine naplatiti iz iznosa koji bude ostvaren sudskog prodajom m/b „Bišovo“.

U prilog opravdanosti (izvjesnosti) njihovog legitimnog očekivanja govori i činjenica da je ukupan zbroj njihovih tražbina višestruko manji od iznosa jamčevine koju je trebalo uplatiti radi sudjelovanja na dražbi, a posebno ako se visina njihovih tražbina usporedi sa procijenjenom tržišnom vrijednosti predmetnog broda.

Nemogućnost izvršenja pravomoćnih sudskih odluka kojima je podnositeljima ove revizije utvrđena visina njihovih tražbina i priznato pravo na naplatu tih tražbina s osnova neisplaćenih plaća i drugih primanja s osnova rada na predmetnom brodu, predstavlja zadiranje (povredu) u pravo na mirno uživanje njihove imovine u smislu članka 48. stavka 1. Ustava Republike Hrvatske, odnosno članka 1. Protokola broj 1. uz Konvenciju.

Javna vlast je putem sudske odluke omogućila da se vrijedna imovina stečajnog dužnika proda **za manje od 0,5 % njezine utvrđene tržišne vrijednosti** čime je teško povrijeđeno pravo razlučnih vjerovnika na namirenje iz imovine stečajnog dužnika na kojoj su imali pomorski privilegij.

Na ovaj način došlo je do očitog nerazmjera između gubitka kojeg trpe različni vjerovnici (podnositelji ove revizije) i koristi koju je stekao kupac predmetnog broda (imovine stečajnog dužnika) plaćanjem cijene koja je za dvjesto petnaest puta manja od njegove procijenjen vrijednosti.

Znači čak i da je miješanje u imovinu različitih vjerovnika utemeljeno na članku 247. stavku 6. SZ-a, mehanička i nekritička primjena te odredbe te **prodaja imovine stečajnog dužnika za beznačajan/minimalan iznos u odnosu na njezinu procijenjenu vrijednost**, zbog čega je s jedne strane stečajni dužnik lišen svoje imovine za iznos koji nedovoljan da se naplate tražbine podnositelja ove revizije koje su utvrđene pravomoćnim sudskim odlukama i osigurane pomorskim privilegijem na imovini tog stečajnog dužnika, a sa druge strane je omogućeno trećoj osobi (kupcu) da predmetnu imovinu stekne na nemoralan način (*za iznos koji je manji od 0,5 % njezine utvrđene tržišne vrijednosti*), **u suprotnosti sa Ustavom Republike Hrvatske kao i zakonom zbog čega je ista dovela i do povrede članka 1. Protokola uz Konvenciju.**

VIII. Zaključno, odluke sudova nižeg stupnja su u suprotnosti sa pravnim shvaćanjem koje je zauzeto u predmetu Europskog suda za ljudska prava Ljaskaj protiv Republike Hrvatske (u kojem su otvorena slična pitanja kao u ovom predmetu te je utvrđena povreda članka 1. Protokola br. 1. uz Konvenciju zbog nezakonitog miješanja u vlasništvo podnositelja zahtjeva).

Naime, dosuđivanjem predmetnog broda kupcu za beznačajan/minimalan iznos u odnosu na njegovu procijenjenu vrijednost (konkretno za 0,46 % njegove procjene vrijednosti) u hrvatskom zakonodavstvu stvorena je pravna nesigurnost, jer sudovi očito drugačije tretiraju prodaju imovine dužnika za minimalan/beznačajan iznos u ovršnim i stečajnim postupcima.

Ako je u ovršnim postupcima takva prodaja nezakonita (nedopuštena, nemoralna...), onda u konkretnom slučaju postoji povreda članka 1. Protokola uz Konvenciju i to zbog nezakonitosti miješanja koja se temelji na nepredvidljivosti postupanja sudova o pitanju o kojem već duže vrijeme postoji stabilna sudska praksa (kako Ustavnog suda RH, tako i Vrhovnog suda Republike Hrvatske).

IX. Slijedom gore navedenog, različni vjerovnici predlažu u smislu svih gore navedenih odluka uz potvrđan odgovor na postavljeno pravno pitanje, usvojiti ovu reviziju i ukinuti Rješenje Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ – 4699/2024-3 od 17. prosinca 2024. i predmet vratiti na ponovni postupak.

Za različne vjerovnike:
Punomoćnik: